

Sygn. akt IV KK 740/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019r.,
sprawy **A. U.**
skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 maja 2018r., sygn. akt VI Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 30 listopada 2017r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 9 maja 2018r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z 30 listopada 2017r., mocą którego A. U. został skazany za dwa przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na kary grzywny.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca A. U.. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego: art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.; art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 ust. 3 TUE; art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 56 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE i w konsekwencji wniósł o uchylenie wyroków Sądów I i II instancji i umorzenie postępowania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Obrońca upatrywał bezwzględną konieczność umorzenia postępowania w sprawie A. U. w zaistnieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Z przedstawioną w skardze oceną stanu rzeczy nie sposób było się zgodzić. Wyroki Sądów Rejonowych w Z. i w S. co prawda rozstrzygały odnośnie odpowiedzialności karnej A. U. za popełnienie czynów zabronionych przez ustawę karną skarbową podobnych do tych, do których odnosił się wyrok Sądu Rejonowego w K., jednak sam fakt, że do czynności sprawczej doszło w tym samym czasie nie mógł jeszcze przesądzić o zaistnieniu powagi rzeczy osądzonej, gdyż porównywane przestępstwa skarbowe popełniono w innym miejscu i na odmiennych urządzeniach. Brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że sprawca jednym zamiarem obejmował czyny osądzone wyrokami w Z. i S. oraz czyn popełniony w K., co do którego postępowanie prawomocnie zakończyło się wyrokiem Sądu Okręgowego w K.. Należało dobitnie podkreślić, że Sąd Rejonowy w K. procedował samodzielnie, zgodnie z zasadą unormowaną w art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i nie był w żadnej mierze związany ustaleniami i orzeczeniami Sądów Rejonowych w Z. i w S.. Wobec powyższego stanowisko obrońcy, że wyrok Sądu Rejonowego w K. z 30 listopada 2017r. został wydany, pomimo że postępowanie karne co do A. U. i tego samego czynu zostało już zakończone prawomocnie, należało uznać za oczywiście błędne.

W dalszej części kasacja również była oczywiście bezzasadna. Skarżący w kasacji przedstawił koncepcję, że o odpowiedzialności A. U. z art. 107 § 1 k.k.s. nie mógł stanowić przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (dalej u.g.h.). Ze stanowiskiem obrońcy nie sposób się zgodzić. W sprawie ustalono ponad wszelką wątpliwość, że A. U. urządził i prowadził działalność w zakresie gier losowych w K. w lokalu „J.” należącym do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., której był prezesem i pełnomocnikiem, nie mając właściwych zezwoleń i koncesji. Okoliczności faktyczne sprawy pozwalały więc na ustalenie, że przepis art. 14 u.g.h. został naruszony. Zastrzeżenia skarżącego co do legalizmu

zastosowania art. 14 ust. 1 u.g.h., w świetle dyrektywy 98/34/WE, nie mogły się ostać. Notyfikacja Komisji Europejskiej projektu nowelizacji ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie w dniu 3 września 2015r., przesądziła ostatecznie, że przepis techniczny, jakim jest art. 14 ust. 1 u.g.h., mógł w przedmiotowej sprawie stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s.

Wbrew wywodom zawartym w kasacji nie wykluczało użycia kwalifikacji z art. 14 ust. 1 u.g.h. zastosowanie art. 6 ust. 1 u.g.h. Przepisy te mają całkowicie niezależny charakter, wynikający z tego, że przepis art. 6 ust. 1 u.g.h. stanowi podmiotową reglamentację działalności w zakresie urządzania gier, przewidując, że może ją prowadzić wyłącznie podmiot posiadający koncesję na prowadzenie kasyna, zaś art. 14 ust. 1 u.g.h. reguluje aspekt przedmiotowy urządzania i prowadzenia gier na automatach, określając miejsce użytkowania tych automatów oraz wykluczając możliwość urządzania i prowadzenia gier na automatach poza kasynami gier. Regulacje ustawy o grach hazardowych są w tym zakresie jednoznaczne i nie ulegało wątpliwości, że każda działalność, w rozumieniu art. 2 ust. 3 cyt. ustawy, urządzana bez stosownej koncesji oraz poza kasynem gry, jest zawsze działalnością nielegalną w rozumieniu art. 6 i 14 u.g.h.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części orzeczenia, zaś podstawą obciążenia skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne uczynił art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k.